

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB17 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB17 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb17-txt-shoot-n36.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB17:36

#

Omvendtheden.

Det Christelige: at her i Verden er Alt omvendt, at jo mere jeg beflitter mig paa Dyd, desto værre gaaer det mig o: s: v: – alt Dette findes jo allerede i den hele ypperlige Fremstilling af det Ethiske i de første Bøger af Platons Stat.

Sophisterne lære: at det at gjøre Uret er det Fordeelagtige, og at det veed Enhver, dog at man for en Forsigtigheds Skyld opretholder et Skin af at ville det Gode – Socrates vil, at man skal gjøre det Gode, og undgaae Skindet deraf, at ikke Lønnen skal friste.

Her er forresten en lille Vanskelighed, som let hæves. Naar nemlig Sophisterne lære, at det at gjøre Uret er det Fordeelagtigste og at i Grunden Enhver betragter det saa – hvortil saa det Skin at ansees for Retfærdig. Skal dette være en Fordeel, saa maa jo Verden virkelig ansee Retfærdighed for det Gode, og saa kan Verden ikke være saa ond, at Proportionen er Omvendtheden. Dog her stikker just Hemmeligheden. Det er blot et Skin af at være den Dydige, den Retfærdige o: s: v:, i denne lette Form tækkes det Verden, vel nærmest ogsaa som et Udtryk for Snildhed, der snildt veed at conservere dette Skin. Saasnt det virkelig blev Alvor med at ville være retfærdig, saa kan Verden ikke bære det, og det gaaer ikke den Retfærdige vel; men dette Skin, denne interessante Mystification, som dog selv Verden saadan halvt om halvt ikke troer paa, det er Profit, just dette Hyklerie hører med for ret at gjøre Lykke, medens Verden er villig til at gaae ind i Mystificationen og ære denne Mand som den Retfærdige.

[a] Og saaledes opfattede altsaa endog en Hedning Verden, han som da ikke havde det høieste det sande Ideal – hvor forfærdelig maa Xstd. opfatte den; thi Afstanden er i Forhold til Idealets Ophøiethed, og Verden derfor kun fuldkommen god for de Slette ell. for Dem, som intet Ideal kjende.

---

[b] Hvilken ypperlig Lovtale over denne Verden, som bliver lagt Lovtaleren over Uretfærdighed i Munden: »Den Retfærdige, han bliver pidsket, spændt paa Pinebænken, lagt i Lænker; man vil brænde Øinene ud paa ham, og efter at han har lidt alle optænkelige Mishandlinger bliver han naglet til Korset, og [maa] nu for silde indsee, at man i denne Verden vistnok skal bestræbe sig for at synes retfærdig, men da ikke være gal og være det. Hvor herligt derimod er den Uretfærdiges Lod i denne Verden, naar han har den Klogskab, at bringe den offentlige Mening paa sin Side, og medens han under Dydens Maske tillader sig Alt, ansees for en retskaffen Mand. Statens høieste Æresposter vente ham, han kan ægte hvem han vil, og udgive Sit til hvem han vil; Enhver regner sig det til Ære at komme i Forhold og Forbindelse med ham, og da intet Middel er ham for slet for at naae sin Hensigt, lykkes Alt ham; ved alle Leiligheder veed han at komme godt fra det, kort han bliver en riig og mægtig Mand, istand til at gavne sine Venner og skade sine Fjender, ja at vinde selv Guderne ved hyppige Offere og rige Gaver, saa han vil være dem kjærere end den Retfærdige, der Intet har at give.«

#